Warszawa, dnia 15 grudnia 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 610/20

1

2WYROK

2.1W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:SSO Jacek Matusik

protokolant: protokolant sądowy Paulina Smoderek

4przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 15 grudnia 2021 r.

5sprawy A. K., syn W. i E., ur. (...) w W.

6oskarżonego o przestępstwo z art. 291 § 1 kk

7na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9z dnia 10 stycznia 2020 r. sygn. akt IV K 288/19

11zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego A. K. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu; kosztami sądowymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	***VI Ka 610/20***	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. ***CZĘŚĆ WSTĘPNA***			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu			

pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z 10 stycznia 2020 r. sygn. IV K 288/19	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. ***Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	1.	A. K.	Wcześniejsza karalność oskarżonego	Karta karna	390
2.		A. K.	Dochody oskarżonego	Informacja e-puap	389
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.	Karta karna	Dokument wiarygodny, sporządzony przez uprawnione do tego osoby, zawiera wszystkie przewidziane przez prawo elementy, jego wiarygodność nie była kwestionowana przez strony postępowania.	
2.1.1.2.	Informacja e-puap	Dokument wiarygodny, sporządzony przez uprawnione do tego osoby, zawiera wszystkie przewidziane przez prawo elementy, jego wiarygodność nie była kwestionowana	

		przez strony postępowania.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. ***STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków***			
Lp.	Zarzut		
	1. Błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku oraz przyjętych za jego podstawę, polegający na bezzasadnym	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	przyjęciu, że oskarżony dokonał ukrycia rzeczy pochodzących z przestępstwa kradzieży przez udostępnienie nieustalonej osobie swojego garażu w celu składowania tych przedmiotów, przy czym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego; 2. Obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na ukształtowaniu przekonania sądu na podstawie wybiórczo potraktowanych dowodów i wskutek tego pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego przez zmarginalizowanie			

	zeznań świadka W. K., a także przez brak wskazania jakie to okoliczności miałyby świadczyć o tym, że oskarżony powinien i mógł przypuszczać, że rzeczy składowane u niego w wynajętym garażu zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego popełnionego przez najemcę; 3. Obrazę przepisów prawa materialnego, art. 292 § 1 k.k. przez dokonanie błędnej wykładni jednego ze znamion czynu zabronionego stypizowanego we wskazanym artykule.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzuty sformułowane przez skarżącego okazały się zasadne.			

Przed przystąpieniem jednak do wskazania powodów, dla których Sąd odwoławczy uznał zarzut sformułowany w wywiedzionej przez oskarżoną apelacji za zasadny, wskazać należy, że redakcja środka zaskarżenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego pozostaje daleka od wymagań określonych w art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k. Sąd Okręgowy ustalając zarzuty skargi, zmuszony był do dokonania interpretacji wniesionego środka, zgodnie z regułami wypracowanymi w orzecznictwie oraz doktrynie, uwzględniając zasadę niepodzielności środka odwoławczego, a więc interpretując jego petitum przez pryzmat uzasadnienia i wywodów	

skarżącego w nim zawartych, których istotą jest kwestionowanie rozstrzygnięcia sądu meriti. Z utrwalonej praktyki orzeczniczej wynika, że art. 438 k.p.k. wyznacza nie tylko katalog tzw. względnych przyczyn odwoławczych, ale wskazuje na swoistą kolejność zarzutów, które nie tylko powinny być odpowiednio formułowane w apelacji, ale również rozpatrywane przez sąd ad quem. Powyższe skutkuje także tym, że skarżący stawiając zaskarżonemu orzeczeniu zarzuty winien przede wszystkim wskazywać na takie uchybienie sądu meriti, które ma charakter pierwotny, nie zaś na konsekwencje tego naruszenia. W przypadku, gdy charakter		

pierwotny ma naruszenie przez sąd a quo przepisów prawa procesowego w zakresie w szczególności naruszenia zasad oceny dowód, oczywiste jest, że o ile miało to wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, to wspomniane uchybienie prowadzi do błędnego ustalenia stanu faktycznego, a w konsekwencji niekiedy do błędnej subsumcji, a tym samym naruszenia prawa materialnego. Trafnie zatem wskazuje się, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zostać podniesiony w sytuacji, w której w oparciu o prawidłowo przeprowadzone oraz trafnie ocenione dowody - też co do wiarygodności - sąd czyni ustalenia faktyczne, które z dowodów tych	

nie wynikają (błąd dowolności) albo gdy w oparciu o tak przeprowadzone i ocenione dowody nie poczynił ustaleń faktycznych, które z nich wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (błąd braku) (por. wyr. SA w Poznaniu z 23.06.2021 r., II AKa 62/21, niepubl.).

Nie może ulegać przy tym wątpliwości, że zarzut obrazy przepisów prawa materialnego ma charakter samoistny, a przy tym z redakcji art. 438 k.p.k. wynika, że winien być podnoszony w skardze i rozpatrywany przez sąd odwoławczy w pierwszej kolejności. Obraza prawa materialnego ma miejsce tylko wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu ustalony prawidłowo, a nie zastosowano do niego

właściwego przepisu prawa materialnego (por. post. SN z 9.01.2002 r., V KKN 319/99, niepubl.; post. SN z 2.12.2008 r., III KK 230/08, niepubl.). Z obrazą prawa karnego materialnego mamy do czynienia w szczególności wówczas, gdy dokonano jego błędnej wykładni, co finalnie doprowadziło do uznania, że doszło do wyczerpania znamion innego czynu zabronionego niż tego, którego znamiona w istocie zostały wyczerpane. Z tych względów obraza prawa materialnego powinna wynikać z samej treści wyroku. Tym samym zachodzi ona tylko w sytuacji, gdy opis czynu wskazuje, że w drodze subsumcji dokonano jego błędnej kwalifikacji prawnej (zob.

post. SN z 28.03.2017 r., III KK 498/16, niepubl.). Nie może być jednak mowy o naruszenia przez sąd meriti prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę. Wówczas podstawą odwoławczą powinien być zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (a nie obrazy prawa materialnego), albo obrazy prawa procesowego, jeżeli wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ocen sądu (por. post. SN z 15.02.2007 r., IV KK 234/06, OSNwSK 2007 Nr 1, poz. 438). Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, że zarzut obrazy prawa materialnego, ma charakter zarzutu alternatywnego, a więc będzie

stanowił przedmiot oceny sądu ad quem dopiero wówczas, gdy zostaną zaaprobowane ustalenia faktyczne poczynione przez sąd meriti (zob. wyr. SN z 19.10.2016 r., V KK 239/16, niepubl.). Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy uznał, że skarżący zmierza w istocie do wykazania, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił stan faktyczny, ponieważ uznał, że okolicznością towarzyszącą wynajęciu garażu i przyjęciu do niego rzeczy, uzasadniającą ocenę, że rzeczy te pochodzą z przestępstwa, jest fakt, że oskarżony z najemcą poznał się wówczas, kiedy to obraz przebywali w zakładzie karnym. Dopiero to błędne ustalenie faktyczne doprowadziło		

sąd a quo do przypisania A. K. przestępstwa z art. 292 § 1 k.k.

W tym miejscu należy wskazać, że do znamion strony przedmiotowej przestępstwa z art. 292 § 1 k.k. należy nabycie rzeczy lub udzielenie pomocy do jej zbycia, albo też przyjęcie tej rzeczy lub pomóc w jej ukryciu. Podmiotowo istotna jest natomiast świadomość sprawcy tego przestępstwa, powzięta na podstawie okoliczność towarzyszących realizacji strony przedmiotowej, że rzeczy zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego. Istotą zatem paserstwa nieumyślnego jest zatem to, że sprawca nie wie, że rzecz będąca przedmiotem jego działań została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, lecz w konkretnym

układzie okoliczności faktycznych, w których podejmuje określone czynności w stosunku do rzeczy, istniały możliwości powzięcia przez niego przypuszczenia, że rzecz została uzyskana za pomocą takiego czynu. Innymi słowy sprawca tego przestępstwa nie zdaje sobie sprawy, chociaż mógł i powinien przypuszczać na podstawie towarzyszących okoliczności, że nabywa lub pomaga do zbycia albo przyjmuje lub pomaga do ukrycia rzeczy, która pochodzi z czynu zabronionego (por. wyr. SN z 30.09.2016 r., III KK 355/16, niepubl.). Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy uznać należy, że z prawidłowo w zasadzie ocenionych	

przez sąd meriti dowodów wynika jednoznacznie, że oskarżony był współwłaścicielem garażu, w którym wcześniej prowadził działalność gospodarczą. Następnie w zakładzie karnym poznał mężczyznę, który około listopada 2017 r. wynajął od niego garaż uiszczając czynsz w wysokości 500 zł. Co prawda umowa najmu nie została zawarta w formie pisemnej, lecz fakt zawarcia stosunku najmu potwierdzają zeznania świadka W. K., który będąc współwłaścicielem garażu wyraził zgodę na jego udostępnienie najemcy. Pośrednio o fakcie tym wspomina również E. K.. Trafnie sąd meriti uznał, że świadkowie ci nie mają bezpośredniej wiedzy o zdarzeniu	

stanowiącym istotę zarzucanego czynu oskarżonemu, niemniej ich zeznania, niezakwestionowane ostatecznie co do wiarygodności przez sąd a quo, ani przez strony postępowania, dotyczą okoliczności, które jako relewantne z punktu widzenia odpowiedzialności z art. 292 § 1 k.k., stanowią w tej konkretnej sprawie dowód ewentualnego ukształtowania przekonania oskarżonego co do pochodzenia przyjmowanych do garażu rzeczy z przestępstwa. Analiza materiału dowodowego prowadzi zatem do wniosku, że zasadniczą okolicznością, na podstawie której Sąd Rejonowy przypisał oskarżonemu sprawstwo czynu z art. 292 § 1 k.k. jest fakt wynajęcia garażu osobie, z którą wcześniej	

A. K. poznał się w zakładzie karnym. Zdaniem Sądu Rejonowego logiczną konsekwencją tej okoliczności jest ustalenie faktyczne, zgodnie z którym A. K. powinien i mógł przypuszczać, że rzeczy umieszczane w garażu pochodzą z czynu zabronionego. W ocenie Sądu Okręgowego takie ustalenie faktyczne jest błędne, bowiem okoliczności poznania osoby najemcy nie uzasadniają przypuszczenia, że wszystkie pochodzące od niej rzeczy zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego. W doktrynie wskazuje się, że okoliczności towarzyszące, o których mowa w art. 292 § 1 k.k. mają charakter obiektywny i mogą przybierać postać np. nabywania rzeczy w melinie złodziejskiej, nabywania		

rzeczy po rażąco niskiej cenie, niewspółmiernej do rzeczywistej wartości rzeczy, nabywania rzeczy, w której dokonano przeróbek, zmiany lub zniszczenia albo zamazania znaków identyfikacyjnych, nabycia rzeczy normalnie niewystępujących w prywatnym obrocie (por. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. IV, red. A. Zoll, Warszawa 2016, art. 292, nt. 13). Za odosobniony uznać należy przytoczony przez sąd meriti pogląd L. Peipera, że na pochodzenie rzeczy z czynu zabronionego wskazują także cechy osoby, od której sprawca otrzymał rzecz (por. L. Peiper, Komentarz do kodeksu karnego: prawa o wykroczeniach i przepisów

wprowadzających wraz z niektóremi ustawami dodatkowemi i wzorami orzeczeń do prawa o wykroczeniach, Kraków 1933, s. 346). Sąd Okręgowy nie podziela takiego stanowiska i uważa, że okoliczności te samodzielnie nie mogą warunkować przypisania sprawcy odpowiedzialności z art. 292 § 1 k.k. co nie oznacza jednak, że w konkretnym stanie faktycznym, wobec istniejących ad casum okoliczność dotyczących cech rzeczy, cechy osoby, od której dane rzeczy pochodzą mogą wzmagać przypuszczenie lub możność przypuszczenia przez pasera nieumyślnego o pochodzeniu rzeczy z czynu zabronionego. Niemniej w rozpatrywanej sprawie nie może być o tym

mowy, zwłaszcza że oskarżony sam przyznał, że przyszłego najemcę garażu poznał co prawda w zakładzie karnym, lecz na spacerze, nie wiedział za co odbywa on karę, ani też nie nawiązał z nim bliższej relacji. Następnie mężczyzna ten po wyjściu na wolność przyjeżdżał do oskarżonego, kiedy ten świadczył usługi wulkanizacyjne i to wówczas mężczyzna ten dowiedział się, że oskarżony dysponuje garażem. Z tych względów sąd ad quem uznał, że w sprawie brak jest dowodów uzasadniających przypisanie oskarżonemu nieumyślności i w konsekwencji pociągnięcia go odpowiedzialności z art. 292 § 1 k.k. W sprawie bowiem nie można uznać, że sprawca miał możliwość lub powinność		

przewidzenia, że przyjmowane do wynajmowanego garażu rzeczy pochodzą z przestępstwa. W doktrynie wskazuje się, że zarówno stan powinności jak i możliwości poczynienia ustaleń warunkujących odpowiedzialność z art. 292 § 1 k.k. winien zostać oceniony przez pryzmat wzorcowego, modelowego obywatela o właściwych do wykonywania danej czynności kwalifikacjach oraz sumiennie traktującego swoje obowiązki i rzetelnie wykonującego podejmowane czynności (por. L. Wilk [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz. Art. 222–316, red. M. Królikowski, R. Zawłocki, Wyd. 4, Warszawa 2017, art. 292, nb. 23-25; M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas [w:] Kodeks..., art. 292, nt. 14-15).

Zaniechanie powzięcia wątpliwości o pochodzeniu rzeczy przez sprawcę musi zatem wynikać z pewnego mankamentu jego zachowania, który można określić mianem naruszenia reguł prawidłowego, ostrożnego postępowania w danych okolicznościach. W ocenie Sądu Okręgowego z okolicznością tego rodzaju nie mamy do czynienia. Z wyjaśnień oskarżonego, które błędnie zostały zmarginalizowane przez sąd meriti, a które nawet dla przyjęcia sprawstwa oskarżonego, stanowią elementarny i w zasadzie jedyny dowód zawinienia, jasno wynika, że oskarżony nie był obecny w chwili umieszczania rzeczy w garażu, nie udało się także ustalić, kiedy najemca, a zatem faktyczny	

sprawca kradzieży z włamaniem, rzeczy te pozostawił. W świetle wyjaśnień oskarżanego, jak również pozostałych świadków, których zeznań nie udało się zakwestionować, a zatem stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy, wynika nadto, że wynajmowany garaż nie był regularnie użytkowany przez żadnego z domowników. Oskarżony powziął wiedzę o złożeniu rzeczy przez najemcę dopiero, kiedy udał się po coś do garażu. Wówczas stan tych rzeczy nie uzasadniał, by pochodziły z czynu zabronionego. Powyższe wynika przede wszystkim z zeznań M. S., do którego należały skradzione rzeczy, a który to nie wskazał, by oddane mu przedmioty nosiły ślady	

uszkodzeń, miały zmienione lub przebite numery seryjne, które ostatecznie pozwoliły przecież na zidentyfikowanie skradzionych narzędzi oraz motocykla marki URAL. Powyższe prowadzi do wniosku, że oskarżony, oceniając rozsądnie jego postępowanie, nie miał podstaw do powzięcia wątpliwości co do pochodzenia rzeczy, bowiem nie wskazywał na to ich stan, okoliczności złożenia ich w garażu, czy też sposób ich przechowywania. Doświadczenie życiowe podpowiada nadto, że racjonalnym zachowaniem osoby posiadającej działkę rekreacyjną jest przechowywanie w okresie zimowym wartościowych narzędzi w bezpieczniejszym miejscu, niż teren ogrodu działkowego. Z tych względów

również prośba skierowana przez najemcę do oskarżonego, aby ten udostępnił mu garaż celem przechowania kilku rzeczy z działki, nie była niczym nadzwyczajnym czy niespotykanym, wskazującym na rzeczywistą chęć ukrycia przedmiotów pochodzących z kradzieży z włamaniem. W końcu należy wskazać, że zaaprobowanie zapatrywania Sądu Rejonowego godziłoby w elementarną wiedzę zaczerpniętą z doświadczenia życiowego, ponieważ sprowadza się do ukształtowania pewnego rodzaju zasady bezwzględnej nieufności w stosunkach zobowiązaniowych, takich jak wynajęcie lokalu, w szczególności, gdy stroną tej czynności jest osoba uprzednio	

karana. W takiej sytuacji wynajmujący powinien w zasadzie wymagać o najemcy, by ten legitymował się dowodem zakupu każdej rzeczy umieszczanej w najmowanym pomieszczeniu. Rozumowanie takie jest nie tylko nieoperatywne, co przekreśla idee resocjalizacji skazanych, skutecznie utrudniając im przyszłe funkcjonowanie w społeczeństwie. Samo bowiem wcześniejsze skazanie nie uzasadnia tezy, że osoba po odbyciu kary kradnie czy też szerzej, wraca do działalności przestępczej. Raz jeszcze należy podkreślić, że w rozpatrywanej sprawie oskarżony nie wiedział, za jakie przestępstwo został skazany mężczyzna wynajmujący od niego garaż,

ani też czy odbywa on karę pozbawienia wolności czy też jest może tymczasowo aresztowany. Inaczej bowiem należałoby ocenić wątpliwości oskarżonego co do osoby sprawcy, odnośnie do którego wie, że wcześniej kradł z włamaniem, inaczej zaś gdy wiedzy takiej nie posiadał, a przynajmniej nie udało się tego ustalić w toku postępowania. Zakwestionowane rozumowanie Sądu Rejonowego winno być skonfrontowane ze znajdującymi się niejako na przeciwległym biegunie poglądami orzecznictwa i doktryny. Tak też Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 24 lutego 2000 r., II AKa 234/99 (KZS 2000 Nr 4, poz. 42) w odniesieniu do realiów obrotu samochodami	

osobowymi, a więc rzeczami co do których pochodzenie można badać wnikliwiej, niż jeśli chodzi o narzędzia ogrodowe, wskazał, że o ile we współczesnych realiach tego obrotu omal nigdy nie można mieć pewności legalnego pochodzenia auta, dlatego każda informacja podważająca tę pewność uzasadnia dokonanie odpowiedniego sprawdzenia, bądź nawet odstąpienia od kupna, to jednak nikomu nie powinno się stawiać zarzutu, że nabył samochód, który okazał się kradziony, lecz że o tym wiedział bądź mógł i powinien to przypuszczać. W doktrynie natomiast uznano, że odpowiedzialności z art. 292 § 1 k.k. nie uzasadnia nabycie telefonu komórkowego od własnej

siostry, gdy telefon ten nie został wydany wraz z dokumentami, pudełkiem oraz ładowarką (zob. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas [w:] Kodeks..., art. 292, nt. 17). Odnosząc powyższe przykłady do rozpatrywanej sprawy, przypisanie odpowiedzialności oskarżonemu z art. 292 § 1 k.k. w ustalonym w zasadzie prawidłowo przez sąd meriti stanie faktycznym, jawi się jako nieprawidłowe, gdyż okolicznością towarzyszącą ukryciu rzeczy w garażu, a uzasadniającą możliwość i powinność przypuszczenia, że rzeczy te zostały uzyskane z czynu zabronionego, nie jest z pewnością jedynie ogólna wiedza oskarżonego, odnośnie do prawdopodobnej, wcześniejszej

karalności najemcy garażu. Z tych względów sąd uznał zarzut skarżącego za zasadny.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek okazał się zasadny. Wobec podzielenia zarzutu skarżącego uznać należy, że w sprawie doszło do kwestionowanego uchybienia, które w konsekwencji doprowadziło do przypisania oskarżonemu winy. Z uwagi jednak na fakt, że zgromadzony w sprawie materiał		

dowodowy okazał się kompletny, a przy tym sąd ad quem nie dostrzegł sposobu na jego uzupełnienie z urzędu, co również nie było przedmiotem wniosku żadnej ze stron postępowania, zasadne okazało się wydanie merytorycznego orzeczenia przez zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	
4. ***OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU***	
1.	----------
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
----------	
5. ***ZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO***	

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1----------	***----------***	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
----------	----------	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z 10 stycznia 2020 r. sygn. IV K 288/19 w całości przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu		

Zwięźle o powodach zmiany	
Sąd odwoławczy zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów. Z uwagi na to, że zarzut sformułowany przez skarżącego okazał się trafny, natomiast materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania jest kompletny i pozwalał na dokonanie jego merytorycznej oceny, w sprawie należało orzec co do istoty i wydać wyrok uniewinniający. Sąd nie stwierdził również okoliczności wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k. lub w art.	

437 § 2 in fine, skutkujących uchyleniem wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	----------	~~# art. 439 k.p.k.~~	----------
Zwięźle o powodach uchylenia			
----------	----------		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
----------	----------		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
----------	----------		
4.1.	----------	# art. 454 § 1 k.p.k.	----------
Zwięźle o powodach uchylenia			
----------	----------		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
----------	----------		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

	----------	----------
6. ***Koszty Procesu***		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 632 pkt 2 k.p.k., mając na względzie, że apelacja oskarżonego okazała się zasadna i doprowadziła do jego uniewinnienia.	
7. ***PODPIS***		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do winy oskarżonego	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana